Een Strijd tegen 't Recht

DOOR OTTO HÖCKER

(16) VIERDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

Ethel begon te lezen. Maar spoedig dansten haar de letters voor de oogen. Zij drukte haar rechterhand tegen het hevig kloppende hart, wankelde plotseling, door zwakte overmand, en zou gevallen zijn, zoo Crout haar niet te hulp was gesneld. Aanstonds echter stiet zij zijn ondersteunende hand ruw van zich weg. Zij week eenige schreden van hem terug en brak in een aanhoudend smartelijk weenen uit, zoodat geheel haar lichaam krampachtig sidderde.

Terwijl zij nu zoo in haar stoel leunde, het mooie hoofdje in beide handen verborgen, onderging de detective, die midden in de kamer bewegingloos was blijven staan, opnieuw twee geheel tegenstrijdige gewaarwordingen. Hij werd er niet wijs uit. Zijn beroep had hem geleerd de menschen reeds bij een eerste ontmoeting te kennen en te doorgronden; hier echter had hij met een vrouwennatuur te doen die hem een raadsel opgaf. Was het werkelijk smart of was alles slechts het werk van een bekwaam tooneelspeelster en berekend om een gunstigen indruk te maken? Of wilde zij ten slotte slechts tijd winnen? Hij kon zich daarop geen antwoord geven; zelfs zijn talent als detective liet hem dezen keer in den steek. Ongaarne stoorde hij haar smart.

Doch de kunstenares had zich reeds met geweld opgericht. Vastberaden droogde zij met het batisten zakdoekje de laatste tranen af.

„Nu is het geen tijd om te jammeren," sprak zij met een bitteren trek om den mond. „Mr. Whistler . . . mijn aanstaande, bevindt zich in groot gevaar; er moet gehandeld worden. Zeg eens, zou ik hem aanstonds kunnen spreken?"

Zij wendde zich smeekend tot den detective.

„Hoe was 't mogelijk dezen man gevangen te nemen, het toonbeeld van rechtschapenheid? . . . . En hij zou zich aan dien Huntington vergrepen hebben . . . onmogelijk! zeg ik."

Crout naderde haar.

„Waarom onmogelijk? Kon hij het niet voor u gedaan hebben, Mrs. Whistler?"

Zij sprong op. Met vlammende oogen zag zij hem aan. „U noemt mij nu ten tweede male bij dien naam; u bent toch een afgezant van Huntington . . . ."

„In 't geheel niet, Mevrouw," verzekerde Crout. „U moet mij eigenlijk kennen, ik was reeds meermalen in de gelegenheid, u te begroeten. Ik woon in hetzelfde huis, waarin zich het kantoor van uw verloofde bevindt."

Tevens wees hij op zijn ambtsschild.

„Ik weet ook niets van tegen u gerichte kuiperijen; mij is echter bekend, dat Huntington Whistler zich voor uw echtgenoot uitgaf."

Ethel sloeg de handen voor het verbleekte gelaat.

„Is die schandelijke leugen dan reeds publiek geworden?" fluisterde zij. „Dan, dan ben ik verloren.... Maar wat is er ook aan mij gelegen!" voegde zij er in één adem achter. „Het geldt hier Ned en zijn lot! O, ik smeek het u, breng mij bij hem en ik zal u zegenen!" „Best, mevrouw volg mij. In de gevangenis kan ik u natuurlijk niet brengen, maar wel in het kantoor van den Coroner. Ik sta er voor in, dat hij u dadelijk met Mr. Whistler zal samenbrengen."

Ethel was reeds door de deur, die aanstond, heen gesneld. Binnen enkele oogenblikken stond zij weder voor Crout. Een wijde mantel omhulde haar, en om den hoed had zij een dichten sluier geslagen, die haar gelaat geheel verborg.

„Laten wij ons haasten, de minuten zijn kostbaar," sprak zij.

Gelukkig stond op het ruime plein aan de Broadway een leeg huurrijtuig. Zij gingen erin zitten en in gestrekten draf reden zij naar het kantoor van den Coroner. Tevergeefs echter trachtte Crout onderweg weder met haar een gesprek aan te knoopen —zij gaf hem nauwelijks antwoord, lag vèr achterover geleund in een hoek van het rijtuig en zuchtte zachtjes.

Daarom was het den detective werkelijk een verlichting, toen het rijtuig eindelijk voor het oude, grijze gebouw stilhield. Hij geleidde Ethel naar de wachtkamer en verzocht haar tot de komst van den Coroner plaats te nemen. Zonder dat zij het echter opmerkte, gaf hij aan den dienstdoenden agent te kennen, een oogje op haar te houden en haar in geen geval te laten vertrekken. Ethel dacht ondertusschen niet aan weggaan, hoe somber en hopeloos haar de omgeving ook voorkwam; zij kon het oogenblik bijna niet afwachten, waarin zij den geliefden man zou ontmoeten.

Crout nam haastig van miss Hastings afscheid en begaf zich opweg naar het hotel „Danis." Het was reeds laat geworden en de detective wachtte ongetwijfeld lang op hem.

Dit was ook zoo. Mr. Keane had zelfs een zeer slechte luim, doch klaarde merkbaar op, toen de andere hem zijn wedervaren vertelde.

„Ik heb ook iets nieuws voor u," zeide hij, toen zij naar den ingang van het hotel gingen.

„Wij hebben den wakkeren Mr. Phelps. Hij was juist van plan van pier 55 met de Atlaslijn een klein uitstapje te maken naar West-Indië."

„Wat zegt u daar! Dat is ongetwijfeld goede tijding. . . .Nu en?"

„Ja, meer weet ik zelf niet. Ik moet immers hierheen om met u een plaatselijk onderzoek in te stellen. Naar ik vernam is de man woedend. Hij wil van niets weten, heeft eenvoudig het kantoor in den steek gelaten, wijl het werk daar niet meer beviel. Zijn tegenstribbelen baat hem natuurlijk niets; de Coroner heeft hem aanstonds als getuige opgeroepen."

In het hotel ontving men hen met het oog op het vroege uur, zeer verwonderd. Mr. Waldon stond niet vóór negen uur op, zei men hun.

En inderdaad moesten zij boven voor de deur van Waldon nog veel lawaai maken, eer het hun gelukte hem wakker te krijgen. Waldon begon eerst om deze vroegtijdige storing op te spelen, en werd slechts kalm, toen Crout zijn naam door het sleutelgat fluisterde en verklaarde dat hij gewichtig nieuws voor hem had.

Toen was hij eensklaps wakker.

„Dat is heel wat anders. Komt maar binnen, ik kan wel in bed blijven liggen."

Behoedzaam werd aan den binnenkant de deur geopend. Op hetzelfde oogenblik werd men Waldon gewaar. Hij verstomde, toen hij den begeleider van den detective opmerkte.

MEVROUW ALIDA TARTAUD-KLEIN.

Wij brengen hierboven een afbeelding van het door Huib Luns geschilderde portret van Mevr. Alida Tartaud-Klein in de rol van Tosca. Het schilderij is de clou van de tentoonstelling in de Academie te Rotterdam.

„Wie is die heer?"

„Een collega van mij. Wij werken steeds samen. Ik zou gaarne hebben, dat u mij dat ook in dit geval toeliet."

„Ja, 't is goed, komt u binnen, mijne heeren!"

Bij Waldon was oogenschijnlijk geen verdenking opgekomen.

„Op het schrijfbureau staan sigaren; rook maar op, als 't u niet te vroeg is."

Hij was weder achter de portière naar zijn slaapkamer verdwenen. Crout volgde hem, doch had nog den tijd om een blik op het schrijfbureau te werpen.

Werkelijk, daar lagen tusschen ander schrijfgerei groene staven zegellak. Een wenk bracht Keane op de hoogte, die slechts veelbeteekenend knikte.

Waldon lag reeds weer in bed, toen de detective op de slaapkamer kwam. De gordijnen waren toegeschoven en de jaloezieën neergelaten, zoodat er een pikdonkere nacht heerschte.

„Voorzichtig, Mr. Crout!" riep Ralph van uit bed. „Stoot u niet aan de muurkast naast de deur . . . ."

„Daar heb ik al voor gezorgd!" bromde de detective, een uitroep onderdrukkend. „Hadt u tegelijkertijd het licht maar aangemaakt. Daar heb ik me een leelijke buil opgeloopen, nu hoor, die stomme kast ligt me op de maag!"

Waldon had ondertusschen licht aangedraaid.

„Dat zal uw maag slecht bekomen," meende hij nu met een kort lachje. „Hoe klein de kast ook is, ze bevat toch een waar arsenaal van doodelijke giften en nog wel zeer zeldzame, bijzondere vergiften. Ik ben n.l. verzamelaar." — Nu kon Crout een korten uitroep van verrassing niet onderdrukken.

„Een komische liefhebberij!" meende hij. „Dat is door de wet eigenlijk verboden, Mr. Waldon."

„Mij niet; ik heb het licentiaat. Ik ben immers vakman en heb mij voor toxicologische studies van jongsaf geïnteresseerd."

„Nu, een volgenden keer wil 'k u toch eens vragen, mij een kijkje te laten nemen in die geheimzinnige kast," schertste Crout. „nu bent u helaas nog niet opgestaan."

„O, de slaap is bij me over, ik ben geheel wakker! Wanneer het u interesseert, laat ik u die dingen gaarne zien. Voor leeken is er niet veel aan, 't zijn meestal kleine kristallen in niet doorschijnende flesschen .... Maar voor den vakman is dat heel wat anders: voor hem wordt die vaste substantie, waarin de dood woont, levend, hij kent de geweldige uitwerkingen, welke somtijds reeds één stofkorreltje, b.v. het ruggemergsvergif, teweegbrengt."

Ondertusschen was Waldon in de daarnaast gelegen alkoof gegaan, om zich daar te kleeden.

„Nu wat hebt u? Kom er eens mee voor den dag, Mr. Crout. Ik kan ieder woord verstaan. Wat is er nu dan reeds voor nieuws? Eerst vóór weinige uren hebben wij nog met elkaar . . . ."

Hij onderbrak zich en deelde den kamerbediende die op een teeken der schel was komen aanloopen, mede, wat hij vandaag wilde aantrekken.

Daar had Crout niet veel op tegen. Hij was nu in staat de kleine muurkast eens op te nemen; hij trachtte ze ook te openen, doch er zat 'n stalen slot aan bevestigd.

Op hetzelfde oogenblik kwam Ralph Waldon te voorschijn.

„Dat zal u niet gelukken, vriendje," schertste hij. „Mijn arsenaal is goed gesloten .... Geef me den bos sleutels eens?" beval hij aan den bediende. „Daar op de nachttafel moet hij liggen."

De bediende vond echter geen bos sleutels.

„Kijk dan toch uit uw oogen, mensch! De sleutels moeten er zijn, of jij hebt ze weer eens opgeruimd."

„Maar Mr. Waldon," meende de man nu, „dat doe ik toch nooit. Als ik de sleutels vind, leg ik ze altijd binnen op de schrijftafel; dat komt bijna iederen dag voor."

Nu lachte Waldon.

„Overdrijf niet!"

Hij wendde zich opgeruimd tot Crout.

„Ordelievend ben ik niet, eigenlijk verkeerd voor een chemicus, niet? Daarom heb ik het vak dan ook opgegeven. Ik versta nu eenmaal de kunst in vijf minuten door elkaar te gooien, waarvoor een ander vijf jaren noodig had om het in orde te brengen."

„Helaas, dat is waar," waagde de bediende zachtjes te mompelen. Met luider stem zei hij:

„Mr. Waldon, ik vind den bos sleutels niet; maar daar valt mij in, dat wij hem al gisteren tevergeefs zochten. En ook daags te voren hier hebben wij hem niet kunnen vinden, toen Mr. Phelps hier was . . . ."

„Mr. Phelps?" liet de detective zich onwillekeurig ontvallen.

„Och dat is *niet* zoo!" sprak Waldon, die nu zelf mede aan het zoeken was, tegen. „Zeker vermiste ik die sleutels, maar Phelps had ze eergisterenmorgen in vergissing bij zich gestoken en ze later weder teruggebracht en op het schrijfbureau gelegd. Hij zei het me in de club, waar hij mij opzocht. Ik heb de sleutels gisterenavond nog gebruikt" — hij sloeg met de vlakke hand tegen de brandkast — „toen ik u die papieren gaf, Mr. Crout," wendde hij zich tot dezen. „Herinnert gij u nog? Daarna heb ik de kast nog gesloten."

Hij ging naar de kleine muurkast.

„Jammer, dat u niet eens een blik kunt werpen in de kast. Mijn stille vrienden staan in rij en gelid geordend en zijn genummerd. Nu, een volgenden keer zal ik beter oppassen en de sleutels niet verleggen .... Ja, breng mij thee en ook een sneedje koud gebraden vleesch," beval hij aan den bediende. „Of doen de heeren mede? Ik noodig ze bij deze beleefd uit."

„Dank u, Mr. Waldon. Maar op deze manier komen wij niet aan 't spreken. Ik zal u onder uw ontbijt van alles op de hoogte brengen."

„Afgesproken."

Zij gingen de woonkamer binnen, en Ralph liet zich daar behaaglijk op een divan neervallen.

„En nu voor den dag er mee! Vermoedelijk een verrassende wending?"

„Ongetwijfeld. Huntington Whistler is n.l. niet met een dolk vermoord, maar hij is vergiftigd."

Ralph sprong op en zag hem strak aan.

„Wat zegt u daar?"

„Meer nog," ging de detective verder, den blik zijner kleine, scherpe oogen onafgewend op den anderen gericht en klaarblijkelijk van plan, hem tot in het binnenste zijner ziel te doorgronden: „de man proefde